

Foranstaltning giver dem et Beløb, som saa fordeles paa den Maade, som man i det givne Tilfælde anser for at være mest hensigtsmæssig.

Jeg skal nu ikke komme ind paa Detaillerne i Loven, hvad angaar Spørgsmaalet om Fordelingen. Det er udførlig omtalt af tidligere ærede Talere, og jeg skal lade dette Spørgsmaal ligge. Jeg skal kun for Købstadkommunerens Vedkommende sige dette, at det Tilfald, som direkte tilflyder Kommuneskassen, er en Vættelse for alle Skatteydere og ingenslunde, som den sidste ærede Taler fremhævede, en Vættelse alene for dem, der betale de største Skatter. Det medfører en mindre Udskrivning for det følgende Aar, som rammer over hele Linien — selvfølgelig hvor den største Skat er, bliver jo ogsaa Vættelsen forholdsvis større, det kan ikke være anderledes. Mig forekommer det altsaa at være givet, at Kommunerne saavel paa Land som i By i dette Øjeblik ere overbeholdte med Udgifter, som navnlig den senere Tids Lovgivning have lagt paa dem, og at de, saaledes som det ogsaa gentagne Gange er kommet frem haade fra den ene og fra den anden Side, have et billigt Krav paa at faa en varig Vættelse for adskillige af de Byrder, som nu hvile paa dem, men at man, saa længe man ikke kan blive enig om Formen og Omfanget for disse Vættelser, dog ingenslunde gør sig skyldig i noget principstridigt eller fuldkommen forkasteligt, fordi man giver en ekstraordinær Vættelse, noget, som man for Resten i andre Lande ogsaa kender til, ikke blot i England, hvor man har en Indkomsskat, som man kan nedsætte og forhøje, alt efter Statens Behov, men ogsaa i andre konstitutionelle Lande, hvor man f. Eks. har sin Toldskala indrettet paa en saadan Maade, at der for et enkelt Aar kan ophæves eller nedsættes en eller anden Afgift paa en eller anden Nødvendighedsartikkel. Det sker f. Eks. ofte i Frankrig, hvor man, naar Budgettet kan taale det, formindsker Afgiften paa en eller anden Toldgenstand, og omvendt forhøjer man, hvis det behøves, Afgiften derpaa. Jeg mener altsaa, at dette Lovforslag ikke behøver at forsvares udelukkende af Hensigtsmæssighedshensyn, men at det er en Afbetaling, om jeg saa maa sige, paa de Krav, som jeg tror, at Kommunerne, ikke blot i Købstæderne, men ogsaa paa Landet, have lige over for Statskassen til at se denne overtage forskellige af de Byrder, der nu hvile paa den.

Nu vil man selvfølgelig med en vis Føje kunne sige, at hvor berettiget det end kan være, at man forlanger, at Statskassen skal overtage forskellige Byrder, saa maa

dette naturligt ogsaa have sine Grænser, thi Statskassens Indtægt er jo, naar jeg bortser fra de indirekte Indtægter, temmelig konstant, og der vilde altsaa, hvis mange af de kommunale Udgifter nu skulde overtages af Statskassen, meget let komme den Situation frem, at Statskassen med sine ordinære Indtægter slet ikke formaaede at overtage disse Byrder og altsaa maatte lade det blive ved det bestaaende og lade Kommunerne fremdeles bære det. Hvis Statskassens Indtægt ikke strækker til at yde Kommunerne de fornødne Vættelser, maa der altsaa for alle Tilfældes Skyld — hvad der jo ogsaa gentagne Gange, naar der har været Tale f. Eks. om Vættelser paa det ene eller andet Omraade er kommet frem — paavises, hvilke forøgede Indtægter, man da kan anvise til Kompensation. Der blev, jeg tror, det var af den sidste ærede Taler, i den Henseende henviset til en Indtægtsstat. Sa, en Indtægtsstat vil jo ikke være nogen Vættelse for de kommunale Byrder; thi de samme Folk, som i dette Øjeblik bære de kommunale Byrder, ville jo ogsaa komme til at bære Indtægtsstaten, i det væsentlige da i alt Fald. Man kan jo maaste haabe, at der kommer en Fordeling, som vil medføre Vættelser paa de Omraader, som man nu i Øjeblikket finder mindre heldige, men vist er det dog, at de samme Individier, som nu skatte til Kommunen, ville, naar der paa Grund af en Vættelse af Kommunernes Byrder skulde komme en Indtægtsstat, om jeg saa maa sige, være komne fra Dynen i Palmen. Nej, skal der virkelig raades Hod paa det, maa der henvises til andre Indtægtskilder. Og da kan jeg — og jeg tror adskillige med mig — ikke se rettere, end at det eneste Statsobjekt, der virkelig med nogen Nytte kan tages i Betragtning, er en forøget Alkoholskat. Der er rørt ved det mangfoldige Gange. Jeg tror, at det med uafviselig Nødvendighed vil vise sig, at skal Staten overhovedt kunne bære de Udgifter, som ogsaa vokse for Statens Vedkommende, og skal den paa en varig Maade lade Kommunerne for den store Overbeholdelse, der for Øjeblikket hviler paa dem, er der intet andet Middel end at gaa til en forhøjet Alkoholskat. Jeg skal slet ikke komme ind paa denne Sags nærmere Detailler, men kun fremhæve, hvad der iøvrigt er fuldkommen bekendt, at selv de mest demokratiske Lande erkende Rigtigheden af en saadan Foranstaltning og gaa til en meget høj Alkoholskat. Og vilde man altsaa det, og kunde man faa det gennemført, saa vilde man derved tillige vise en Retfærdigheds-handling lige over for Loven om Ulfstaten, som jo, naar den staa alene, er en Uret-